

selv om han har Penge. Det er en Forskjel, der ikke er uvigtig, idet mange af den Slags Personer meget let lære at være i Besiddelse af en eller to Rigsdaler og derved erhverve Lov til at drive omkring uden at tage sig Noget for. Det er altsaa navnlig disse tre Ting, jeg anser for nødvendige, naar man skal have en tilstrækkelig skarp Kontrol med Bagabonder. — Endnu vil jeg tillade mig at nævne en udmærket Bestemmelse i Forordningen af 1828, om jeg end indrømmer, at den maasse ikke er tidsvarende, med mindre den bliver præciseret noget nærmere. Den indeholdes i § 12, som siger, at ethvert Steds Politivæsen er berettiget og forpligtet til at træffe de Foranstaltninger, som maatte være fornødne til at sætte den i Stand til at føre det samme paaliggende nøjagtige Tilsyn med fremmede Svende. Det er, som de Herrer ville se, en temmelig vid Myndighed for Politimestrene, men derved sættes de i alt Fald i Stand til at tage saadanne Forholdsregler, at de kunne føre en betryggende Kontrol med Bagabonder. Idet jeg omtaler dette, vil jeg nævne den almindeligste Maade, hvorpaa denne Kontrol føres; det sker navnlig ved at forbyde Herbergerer i Kjøbstæderne at tage den Slags Folk i Nattelegi uden Politiets Tilladelse. Ifølge Forordningen af 24de Juli 1822 skal Enhver, der logerer paa de simple Herbergerer, melde sig paa Politikammeret, og man har nu yderligere ordnet Sagen paa den Maade, at de Vedkommende skulle have et Raskort, saa at Politiet altsaa altid kan føre Kontrol med de Personer, der logere udenfor de offentlige Gæstgiversteder, og derved faae Leilighed til at skjønne, om der maatte være Anledning til at examinere dem ngiere eller ikke.

Svad jeg nu her har nævnet, er de væsentligste Indvendiger, jeg tillader mig at fremsætte i Almindelighed. Ganske vist tror jeg ogsaa, at en ukontroleret Omvanden af Indenlandske i flere andre Retninger vil have betænkelige Følger. For det Første er der jo ingen Tvivl om, at Bagabondering vil tiltage, og dernæst vil det hele Forhold ogsaa stille sig vanskeligere for Politivæsenet som Følge af, at flere af de Kriterier, der nu betegne Løsgængeri, falde bort, naar vi ikke længere have Bestemmelserne i Forordningen af 1828. Jeg haaber ikke at skulle komme til at støde et æret kongevalgt Medlem for Kjøbenhavn, naar jeg siger, at der ogsaa vil blive en langt større Fristelse for Kommunerne end hidtil, — og de ere ikke hidtil ganske gaaede fri for denne Fristelse, — til at sende deres fattige og daarlige Personer ud

paa Landet. Det, som for en væsentlig Del nu holder dem tilbage, er den Omstændighed, at de kunne faae disse Personer sendte hjem igjen, og det koster Penge; men naar saadanne Fyre kunne faae Lov til at gaa frit omkring, indtil de blive straffede for en eller anden Forbrydelse, i Reglen Løsgængeri eller Betleri, saa ville Mellemrummene mellem Hjemsendelserne blive større og derved ogsaa Fristelsen til at sende dem bort voxe. Efter disse almindelige Betragtninger skal jeg ikke opholde mig længe ved selve Lovforslaget. Svad der staar i det, kan jeg for en stor Del tiltræde, men hvad jeg har imod det, er det, som ikke staar deri. Smidlertid maa det dog være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger, og da først med Hensyn til § 1. Det forekommer mig nemlig, at Forslaget her gaar noget videre, end man efter Motiverne egentlig har Grund til at antage er Meningen. Naar det faaledes ganske i Almindelighed siges, at Latere tillades det ikke at tage Ophold i Landet, saa vil jeg dog henstille, om denne Bestemmelse ikke turde være noget for streng. Af Motiverne kan man ogsaa se, at der kun er tænkt paa de Laterbænder, som undertiden have gjæstet Landet, og som ganske vist ikke ere behagelige; men vi have ikke saa faa Latere baade paa Verne og i Sylland — om de ere fremmede eller indenlandske veed jeg ikke —, som vandre ned i Lydsland og komme tilbage igjen. Det er Skjærslibere og lignende Personer, og de ere efter min Erfaring ustadelige og ikke nær saa slemme som andre Bagabonder. Jeg kjender tilfældigt et Par saadanne Familier, der gjæste Kjøbstaden en eller to Gange om Aaret, uden at Nogen klager over dem; navnlig betle de ikke, og det er Hovedsagen. Dernæst vil jeg bemærke, at Begyndelsen af andet Stykke ikke er ganske tydelig; i det Mindste forekom den mig, da jeg første Gang læste den, ikke at være tydelig affattet. Der staar: „Latere, udenlandske omvandrende Musikanter, Forevisere af Dyr og Andet, Udøvere af Kraft- og Behændighedskunster osv. tillades det ikke at tage Ophold her i Landet.“ Derefter kunde det synes, som om Forevisere af Dyr, Udøvere af Kraftkunster osv. ganske i Almindelighed skulde være udelukkede fra at tage Ophold her i Landet, men Meningen maa dog vist nok være, at Tillægsordet „omvandrende“, som staar foran Musikanter, ogsaa maa have Hensyn til de senere nævnte Personer. Det er dog klart, at man ikke kan ville forbyde f. Ex. Artister ved Livoli at tage Ophold her. Meningen er vel blot, at Bestemmelsen skal gjælde saadanne Personer, som tjene deres Brød ved at